

noget i. Ogsaa paa et andet Punkt er jeg enig med det ærede Medlem fra Berninge, nemlig det Punkt, at Sognefogederne helst ville være fri for det. Saavidt jeg kender Beboerne ude paa Landet og deriblandt Sognefogederne, er jeg vis paa, at de fleste af Sognefogederne meget nødig ville træde op som dem, der holde eller oplæse Formaningstalen, og de ville vist ogsaa i ret mange Tilfælde være fede af at skulle sidde og afgøre disse forskellige juridiske Dokumenters Gyldighed eller Ikke-Gyldighed. Jeg tror ogsaa, at Beboerne i det hele taget ville finde, at skulde der være Tale om noget højtideligt ved deres Bryllup, saa vilde de ikke saa denne Trang saa godt tilfredsstillet ved at møde hos Sognefogeden som f. Eks. ved at møde hos vedkommende Byfoged eller Herredsfoged. Jeg tror, der er saa meget af den gammeldags, meget forstaaelige Følelse hos Folk paa Landet, at de vilde mene, at naar de kom hos en af deres egne, hos Sognefogeden, var der ikke noget særligt højtideligt Skar over det, hvad der dog i Eks. kunde være, naar de mødte hos den uniformerede Embedsmand, der stod der og holdt eller oplæste Formaningstalen. — Jeg vil nu slet ikke have Spor af Højtidelighed ved den borgerlige Indgaaelse af Ægteffab, jeg vil tværtimod have, at man der skal tage Skridtet fuldt ud, saa at, naar man løser Ægteffabsbevilling, er det ligesom, naar man løser andre Bevillinger; man sender de Dokumenter ind, som forlanges, saa faar man af Øvrigheden udfærdiget en Ægteffabsbevilling, som f. Eks. skal tinglæses, og i det Øjeblik, denne Bevilling er tinglæst, er det borgerlige Ægteffab indgaaet. Det er slet ikke noget, der i nogen Maade kan vanstelliggøre det for Parterne rent udbortes Jet, og saa holder man Højtideligheden borte. De, der saa ønske en Højtidelighed ved deres Ægteffab, kunne søge den i Kirken, som staar med sit Tilbud for dem, der ønske at komme der. Jeg mener, at det at gaa til dette Skridt vilde være noget, der virkelig i sin Tid — jeg tror ikke, at dette Forslag bliver til Lov — vilde være medvirkende til at fremme Sagen; saa havde man jo i ret grundig Forstand — jeg bruger det Udtryk, som den ærede Forslagsstiller bruede — givet Rejseren, hvad Rejserens er, og Gud, hvad Guds er, saa at den særlige Højtidelighed ved Ægteffabets Indgaaelse blev i Kirken, og det andet blev en fuld borgerlig Akt, en Sagen Bevilling til Indgaaelse af dette retsgyldige Ægteffab. Jeg skal, med det samme jeg taler om Sognefogeder, tillade mig at rette en anden Forespørgsel af mere reelt Ind-

hold end de tidligere, jeg forelagde de ærede Forslagsstillere. Der staar allerførst i Nr. 3 af § 1, at „Øvrigheden kan omstøde rette vedkommendes Nægtelse“. Det vil sige, at naar Forældre have nægtet deres Søn eller Datter, som ikke er 25 Aar, at indgaa Ægteffab, kan nu efter den gældende Lovgivning Nægtelsen omstyrtes af Øvrigheden eller Justitsministeriet formoder jeg. Men nu staar her i dette Lovforslag: „Øvrigheden kan omstøde rette vedkommendes Nægtelse“. Er Øvrigheden paa dette Sted i Loven Sognefogeden? Det ved jeg ikke. Hvis det er det, vilde jeg sige, at det var en ret uheldig Myndighed at lægge i Sognefogedens Haand, og det vilde han ogsaa meget nødig have. Man tænkte sig! Der kommer en Søn af en af Sognefogedens Naboer eller Genboer og siger til ham: Jeg mangler et halvt Aar i at være 25, og mine Fæder vil ikke give mig Lov til at gifte mig, og jeg vil nu alligevel gerne gifte mig; jeg har de øvrige Papirer i Orden, vil Du ikke give mig Lov til det? Og saa siger Sognefogeden: Jo vel, det kan Du gerne faa Lov til, det er noget Snaft af den gamle, Du kan godt gifte dig! Det er en Myndighed, som Sognefogederne ville betakke sig i allerhøjeste Grad for. Man faar det Indtryk, naar man sammenligner dette Sted med de øvrige Steder i Loven, hvor Sognefogeden er kaldt Øvrighed, at det ogsaa er Sognefogeden, der er ment paa dette Sted, og hvis det er det, tror jeg, det er et ret uheldigt Punkt i Loven. Det ærede Medlem for Berninge (H. Holm) udtalte, at det var uheldigt, at Betingelserne for Ægteffabs Indgaaelse vare optagne i dette Lovforslag. En af de Ting, jeg i øvrigt var gladest ved, da jeg saa Lovforslaget igennem første Gang, var, at man i denne Lov havde samlet disse Betingelser, og jeg nægter ikke, at jeg blev meget tilfreds med, at det, man før skulde samle baade fra det ene og andet Sted, fandtes i en let tilgængelig og let overseelig Form her. Men da jeg saa nøjere til, fik jeg alligevel visse Betæneligheder, da jeg ikke fandt, at man heller paa dette Punkt havde været ganske heldig. Jeg skal saaledes nævne, at under Nr. 10 i § 1 forlanges der, at Manden, hvis han er offentlig ansat Embeds- eller Bestillingsmand, skal forevise et Bevis fra Statsanstalten for Livsfor sikring for, at han har tegnet Livsfor sikring eller anden Forsikring. Hvis vi Præster nøjes med det nu, ville vi i ret mange Tilfælde, saa en Munk paa 200 Kr., for isølge Loven af 5te Januar 1851 § 3 skulle vi have Attest fra Finansministeriet, at vedkommende Embedsmand